

CALLE
HART
TULLI
KIVI

SUOMENTANUT HEIDI NIEMINEN

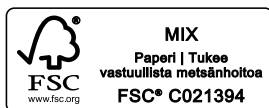
WSOY

CALLIE HART TULLI KIVI

Suomentanut Heidi Nieminen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainauksen William Shakespearen näytelmästä *Myrsky*
on suomentanut Matti Rossi.
Nimiösivujen taustakuva: Adobe Stock

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
Brimstone
Copyright © 2025 by Callie Hart

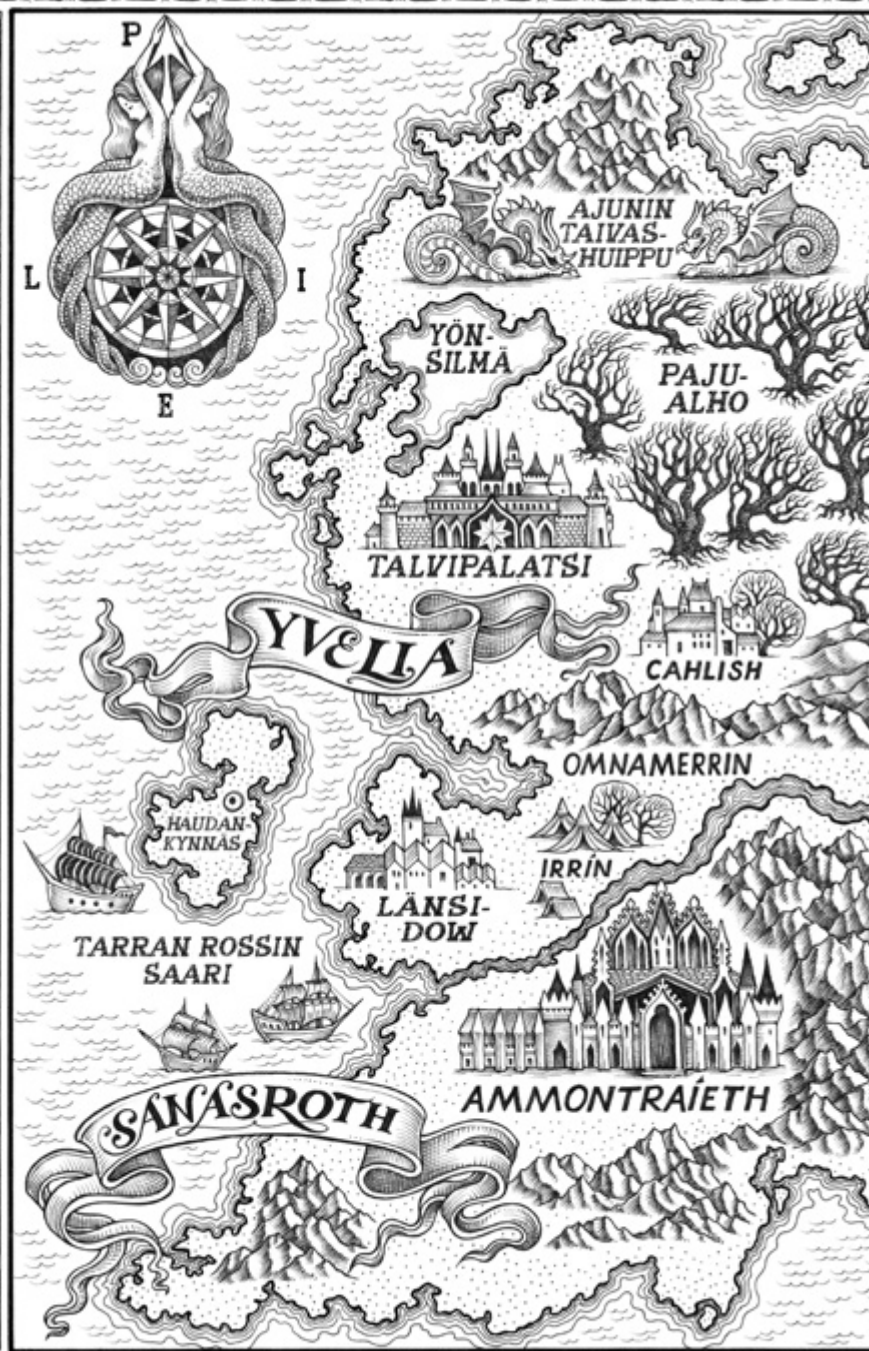
Suomenkielinen laitos
© Heidi Nieminen ja WSOY 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-951-0-51797-0

Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

*»Helvetti on tyhjä, kaikki paholaiset
ovat täällä.»*

WILLIAM SHAKESPEARE: *MYRSKY*

PROLOGI

KING-FISHER

SUSI oli sopeutumiskykyinen eläin.

Mukautuvainen.

Lauman jäsenenä se oli osa jotain itseään suurempaa. Sillä oli oma paikkansa ja tehtävänsä. Lauma antoi sille turvaa.

Mutta susi selviytyi myös omillaan.

Sydänyön pimeydessäkin se osasi vältellä sitä piirittäviä petoja liikkumalla metsässä kuin varjo. Se kätkeytyi puiden siimekseen vaanimaan saalistaan.

Se malttoi odottaa ja näytti kyntensä, kun ne hyökkäsivät...

Etenkin susi, jolla oli jumalmiekka kädessään.

Olin valmiina, kun vampyyri syöksyi kimppuuni. Hän oli varjostanut minua kuin aave Ammontraíethin kaikuvissa käytävissä siitä saakka, kun lähdin Saerisin huoneistosta. Vaistosin hänen läsnäolonsa, hänen kytevän vihansa. Tunsin, miten hän kärkkyy tilaisuutta.

Elävien lukeminen ei ollut erityisen vaikeaa. Vaikka oli niitäkin, jotka olivat vuosisatojen työllä kehittäneet tunteiden hallinnan huippuunsa. Haltiana oli etu, jos pystyi pitämään ajatukset ja tunteet ominaan. Mutta riippumatta siitä, miten taitavasti joku osasi tunteensa peittää, hänen elin-toimintonsa paljastivat ne kuitenkin. Se oli väistämätöntä.

Tunteet sävyttivät veren.

Ilo.

Viha.

Suru.

Himo.

Kaikilla niistä oli erilainen energia. Tavallaan omanlainen värähtelynsä. Vastaavasti niillä oli myös oma tuoksunsa. Vaikka haltia olisi kuinka taitava tukahduttamaan tunteensa, nämä pienet merkit kavalsivat hänen todellisen mielen-tilansa.

Ihmisten tuoksut olivat joskus suorastaan läpituokevan vahvoja. He eivät olleet hyviä hillitsemään tunteitaan, vaan kokivat kaiken niin tökerösti, niin peittelemättä. Eivätkä he edes tajunneet, miten heidän reaktionsa vaikuttivat sellaisiin, joilla oli kehittyneemmät aistit.

Kuolleiden kohdalla oli toisin. Ilman sykkivää sydäntä veri seisoi suonissa elottomana mustana lietteenä. Sanasrothin hovin jäsenet olivat hajuttomia – paitsi syötyään, jolloin heidän nauttimassaan veressä erottui vielä uhrin elonkipinä sekä häivähdyksistä, mitä tämä oli kuollessaan tuntenut. Kuin heikko hajuveden leyhädys, joka jää nenään joksikin aikaa halauksen jälkeen.

Tunti sitten pääni oli ollut tulvillaan sateen tuoksua istuesani kumppanini vieressä kuuntelemissa hänen soinnukasta ääntään, kun hän pommitti Talia kysymyksillä Verihovista. Heräämisestään asti hän oli uppoutunut opettelemaan, valmistautumaan, varautumaan tulevaan. Suunnitelmamme oli

pohjustettu, ja Saeris ymmärsi roolinsa siinä... mutta häntä hermostutti. Siihen nähden, että hän oli vasta pari päivää sitten ollut ihminen, hän osasi jo huomattavasti entistä paremmin verhota tunteensa, mutta minulla oli tavallista herkempi hajuaiisti. Aistin hänen epävarmuutensa. Se tuoksui auringon lämmittämälle kivelle sateen jälkeen.

Hengittelin nautiskellen hänen tuoksuaan, kun äkkiä havaitsin *toisen* hajun.

Vampyyrin oli täytynyt ahmia suuret määrät verta ennen kuin kyristyi piiloon lähelle Saerisin huonetta.

Pyysin anteeksi poistumistani, astuin ulos käytävään ja lähdin etsimään löyhkän aiheuttajaa.

Kaksi kerrosta alempana, Mustapalatsin uumeniin johtavassa portaikossa tapasin hänet miekankärjelläni.

Vampyyri oli kaunis. Jos hän olisi elänyt, ei piirteissä ehkä olisi ollut mitään kovin erikoista, ja ennen pitkää ihokin olisi menettänyt kuulautensa ja alkanut roikkua. Mutta kuolema oli säilyttänyt nuoruuden hehkun täydellisenä. Korkeat poskipäät. Ylevä kotkannenä. Silmät olivat ehkä aikoinaan olleet siniset, mutta nyt ne kuulsivat epätodellisen opaalinvaaleina. Huulet olivat irvessä, ja luunvalkeat, julman terävät kulmahampaat paljastettuina. Suu avautui ällistyksestä ammolleen ennen kuin hän ehti päästää ääntäkään. Hän katsoi alas ja tyrmistyi nähdessään Nimerellen, jonka olin selvaissut kahvaa myöten hänen rintaansa.

»Sinä... tärvelit sametin», hän korahti.

Se oli totta. Jumalmiekan terä oli repäissyt ison reiän hänen mustaan samettiliiviinsä. Kuittasin vahingon anteeskipyyttävällä olankohautuksella. »Tappamisen harmillinen lieveilmiö», lausahdin huokaisten. »Vastustajan vaatteillekin käy usein huonosti. Mutta se taitaakin olla sinulle tuttua?»

Paitaan ilmestyi laajeneva kuoleman kukka, sysimusta. Hän kohotti katseensa ja kehtasi vielä näyttää

närkästyneeltä. »Olen kyllä... kohdannut saman ongelman», hän ähkäisi.

»No, enää ei tarvitse kantaa huolta sellaisesta», minä totesin.

Olin tiennyt jo ennen kuin hän syöksyi esiin pimeyden keskeltä, ettei hän tullut taistelemaan. Koko Mustapalatsi nukkui yhä, joten hänenkään ei olisi kuulunut olla hereillä. Tämä parhaimpiinsa pukeutunut vampyyri, vatsa täynnä viattoman verta, oli tullut hakemaan jotain, mitä ei olisi ansainnut. Jotain, minkä vain *minä* pystyin hänelle antamaan.

Hän horjahti ja yritti ottaa minusta tukea, mutta hänen kätensä olivat jo muuttumassa tuhkaksi. Kun hän puhui, sanat rohisivat kuivina kuin aavikkotuuli. »Anteeksi. En vain kestänyt... ajatusta...»

Auringosta?

Tulesta?

Jälkimmäistä ei täältä hevillä löytyisikään. Vampyyrit leimahtivat palamaan kuin kuiva taula joutuessaan kosketuksiin tulen kanssa. Ammontraifethin tulipesät paloivat virvaliekillä. Samoin seinille kiinnitetyt soihdut. Tämä säälittävä paskiainen ei varmasti olisi onnistunut löytämään täältä ensimmäistäkään tulitikkua. Ja kukapa olisi halunnut sellaisen lopullisen kuoleman? Se ei ollut helppo loppu. Niin tuskallinen. Niin dramaattinen.

Tuhkaksi muuttuminen oli parempi.

Armollisempi.

»Olet pelastanut minut siltä... mikä minusta... on tullut», hän henkäisi. Katseesta paistoi kiitollisuus. Helpotus.

Kumarruin lähemmäs näivettyvää ruumista, jotta hän varmasti kuulisi joka sanan vaipuessaan lopulliseen kuolemaansa. »En tehnyt sitä sinun vuoksesi, vaan heidän, joiden verellä olet mässäillyt. Tervemenoa helvettiin, loinen.»

Hänen katseestaan haipui viimeinenkin toivo pelastuksesta, jonka hän oli ehkä kuvitellut löytävänsä kauttani. »Tiedäthän, että kruununanastaja on... *tubon* oma. Se on... ennalta nähty. Tämä hovi... kaatuu... ja hän sen mukana.» Vampyyrin huulet vääntyivät hymyyn, helpottuneeseen tai ylimieliseen, vaikea sanoa.

»Saeris on turvassa», ärähdin. »Minä pidän siitä huolen.»

Mutta vampyyri vain nauroi. Kähisevää, katkonaista nau-rua. Hänen leukansa varisi tuhkana pois. Sitten posket. Ääni särkyi ja katkesi, kun hänen kurkkunsa mureni. Kulmaham-paiden irrotessa ja pudotessa suusta hän ei enää nauranut.

Hän valahti tuhkakasaksi, eikä häntä enää ollut. Hampaat kilahtivat lattialle – *klink, klink!* – ja vierivät alas portaita, jotka johtivat syvemmälle Ammontraíethin syövereihin.

Klink...

Klink...

Klink...

Mustapalatsi oli suunnattoman suuri. Olin jo mennyt sekaisin laskuissa, montako jaloveristä olin tänä aikana pääs-tänyt päiviltä. Aluksi joka obsidiaanikäytävän pimeydessä oli vaaninut ainakin pari Malcolmin jälkeläistä verestäni hoh-kaavan lämmön houkuttelemina. Verihovin jäsenille selvisi kuitenkin pian, ettei heistä ollut vastusta jumalmiekalle eikä sitä käyttlevälle soturille. Nyt he olivat unessa, mutta heräi-sivät taas pian. Jos he ymmärtäisivät omaa etuaan, he pysyt-telisivät poissa näkyvistä.

»Hei, siinähan... sinä olet!»

Alatasanteella seisoి hengästyneenä huohottava, puna-tukkainen hahmo. Hän vilkaisi alas ja kohotti kysyvästi toista kulmaansa huomattessaan jalkoihinsa kierineet ham-paat. Hän ei kuitenkaan maininnut niistä mitään, vaan sanoi minulle: »Sinua... tarvitaan. Nyt heti.»

»Sinun oli määrä pysyä huoneessasi, Carrion.»

Ääni kantoi täällä oudosti. Ilma tuntui paksulta. Se humisi korvissa ja värisi iholla. Sanat kuulostivat vaimennetuilta, mutta salakuljettaja erotti ne silti. Hän huoahhti turhautuneesti ja lähti harppomaan portaita ylös, mutta minä olin jo kääntänyt selkäni ja lähtenyt takaisin tulosuuntaani.

»Kunpa... olisinkin huoneessani kaikessa rauhassa, mutta... ilta on hämärtyvässä. Palatsissa heräillään jo.»

»Nimenomaan.»

»Voisitko nyt pysähtyä ja kuunnella? Katselin... ikkunasta ulos ja... huomasin jotain – »

»Sitä sanotaan auringonlaskuksi, Swift. Jos haluat pysyä hengissä ja nähdä niitä enemmänkin, voin viedä sinut takaisin Cahlishiin. Siellä olisi turvallista nautiskella niin auringonnousuista kuin -laskuistakin.» Toivossa on hyvä elää. Olin toistuvasti tarjoutunut saattamaan hänet pois Ammontraíethista – ja Irrínistä – mutta hän hangoitteli jää-räpäisesti vastaan.

»Houkutteleva tarjous, mutta jätän välistä, kiitoksia vain.» Hän oli juossut portaat ylös ja kulki nyt kannoillani.

»Saisinko taas kerran kysyä, miksi haluat ehdoin tahdoin viipyä täällä kuin seiiniin pinttynyt haju?» kysyin äkäisesti. »Ammontraíeth on ihan helvetillinen paikka.»

Carrion vastasi epämääräisesti: »Niin no, minulla on omat syyni.»

Pitäköön syynsä, kunhan ei vain elätellyt toivoa, että Saeris julistaisi hänelle ikuista rakkautta. Sellaista ei tapahtuisi.

»Jumalten tähden, Fisher! Hidasta nyt, hitto vie. Tämä on tärkeää!»

Puuskahdin tuskastuneesti ja käännyn ympäri. »Oikeasti tärkeää vai sinun mielestäsi tärkeää?» Carrion piti aivan älyttömiä juttuja oleellisina, vaikka ne olivatkin yhdentekeviä.

Hän kyräili minua kulmiensa alta. »Tiedä häntä. Onko kumppanisi onnellisuus sinusta tärkeää?»

Tuijotin häntä vihaisesti. »Anna tulla. Äkkiä sittenkin.»

Hän pudisti päätään. »Pitää löytää... ikkuna.»

Kun auringonvalo voi tappa, ikkunat olivat kuolemaksi ja niitä oli hyvin harvassa. Löysimme ylemmästä kerroksesta yhden, joka oli vain kolmekymmentä senttiä kanttiinsa ja jonka lasi oli noettu valon himmentämiseksi.

Näkymä oli rajallinen, mutta onneksi ikkuna antoi suuntaan, jossa Swift oli huomannut jotain hermostuttavaa. Tihrustin kapeaa kaistaletta korventuneesta maasta, joka levittäytyi Ammontraíethin ja joen välillä, enkä nähnyt –

Voi luojat.

»Luulin sitä ensin lumilämpäreeksi», Swift sanoi.

Sydämeni jätti lyönnin väliin.

»Sitten näin sen liikkuvan. Juoksevan. Täyttää karkua», Carrion huohotti.

Ryntäsin Carrionin ohi ja portaita alas. Hän ravasi perässä. »Tulin hakemaan sinut niin nopeasti kuin pystyin! En tiennyt pitäisikö – kannattaisiko kertoa hänelle vai –»

»Suu kiinni ja juokse!»

»Mitä – mitä ajattelit tehdä?» hän huohotti.

»Mitä luulisit?» minä ärähdin. »Menen pelastamaan sen vitun naalin!»

Olin jättänyt Onyxin Cahlishiin.

En Irríniin.

Vaan Cahlishiin. *Vuorten toiselle puolelle.*

Omnamerrin oli yksi vaikeakulkuisimmista, vaarallisimmista vuoristoista koko Yveliassa. Rinteet olivat äkkijyrkkiä ja lähes ylipääsemättömiä jopa haltioille. Tiesin vain muutamaman soturin, joka oli onnistunut kiipeämään terävähuispuisen vuorijonon yli ja selvinnyt koettelemuksesta hengissä.

Onyx oli kotonaan lumen ja jään keskellä, mutta ei sen silti olisi pitänyt selviytyä vuorten ylityksestä. Se oli varmasti joutunut lumivyöryihin, hautautunut niiden alle kerran toisensa jälkeen ja päässyt jotenkin kaivautumaan ulos. Ilman ruokaa. Ilman suojaa läpätunkevalta viimalta.

Se oli lähtenyt turvallisesta Cahlishista. Saerisin vuoksi.

Se oli kiivennyt vuorten yli. Saerisin vuoksi.

Se oli livahtanut huomaamatta Irrinin leirin halki ja ylittänyt joen. Saerisin vuoksi.

Ja nyt se pakeni Sanasrothin karun martomaan halki kannoillaan lauma kalvajia. Sen täytyi olla kuolemanväsynyt, mutta silti se jaksoi. Saerisin vuoksi.

Enkä minä aikonut antaa naaliparan kuolla.

Juoksin palatsin halki, alas portille ja halki Rattaiston – monikerroksisen asuinalueen, joka oli vuosien kuluessa rakentunut palatsin ympärille. Mukulakivikadut olivat vielä autiot, mutta se muuttuisi pian.

Bill.

Tarvitsin *Billin*.

Hevoset kammosivat Ammontraíethia eikä niitä voinut pitää täällä. Jaloveriset säilyttivät talleissa veriorjiaan, ja nälkäiset kalvajat menisivät seinistä läpi päästäkseen kiinni lämpimään hevosenlihaan. Bill, Aida ja kaksi muuta ruunikkotammaa oli sijoitettu vajaan parinsadan metrin päähän palatsin pääpihalta, Rattaiston alimpia tasoja ympäröivän korkean muurin takana sijaitsevaan ulkorakennukseen. Hyvä, etten riuhtaissut metalliovea saranoiltaan rynnätessäni hakemaan ratsuani.

Ei ollut aikaa laittaa kuolaimia, suitsia tai satulaa. Loikkasin Billin selkään ja kannustin sen liikkeelle. Uskollinen ystäväni oli heti valmis. Carrion ei ollut ehtinyt edes pihan poikki, kun me jo syöksyimme ulos tallin ovista.

»Takaisin sisälle siitä!» karjaisin hänelle.

»*En mene!*»

»Jumalten ja kaikkien vitun syntisten tähden», kirosin muinaishaltiaksi, mutta ojensin kuitenkin oikean käteni laukatessani hänen ohitse. Idiotti meni kuin menikin nappaamaan kiinni käsivarrestani ja loikkasi kaaressa taakseni Billin selkään.

»Etkö kysy, mistä olen oppinut tällaisen tempun?» hän huusi korvaani.

»En», murahdin.

»Lorreth näytti sen minulle!»

Nyt ei ollut kehujen aika, jos hän sellaisia kaipasi. Meidän ja naalin välissä oli pari kilometriä nilkkaan asti ulottuvaa tuhkaa ja laavalasiliusketta. Tavallisesti hevoset valitsivat huolella jalansijansa tällä petollisella maaperällä, mutta nyt se olisi liian hidasta. Bill korskahti ja nelisti hetkeäkään epäroimättä kohti kalvajia.

»Hyvä, Bill. Anna mennä vain», minä kuiskasin hiljaa.
»*Kiitos. Kiitos.*»

Olisi pitänyt jättää Carrion palatsille. Naalia jahtaavia kalvajia oli paljon enemmän kuin ikkunasta katsottuna oli näytetty. Ehkä kaksikymmentä? Tai kolmekymmentä? Enemmän kuin pystyisin päihittämään ilman taikavoimiani, jotka eivät toimineet Darnjoen tällä puolen, ja hän oli salakuljettaja, ei mikään kokenut soturi. Toisaalta aurinko oli jo vaipunut taivaanrannan taa. Jos päivänvalo oli hiipunut tarpeeksi kalvajille, Sanasrothin jaloverisetkin heräisivät tuossa tuokiossa. Ilman saattajaa typerys olisi päässyt hetkessä hengestään...

Me lähestyimme naalia.

Mutta niin lähestyivät kalvajatkin.

Ne olivat aina nälissään eivätkä varmasti olleet ikuisuuksiin nähneet näille seuduille uskaltanutta eläintä. Sanasrothin aivoton jalkaväki ei mistään hinnasta antaisi tällaisen tilaisuuden mennä sivu suun.

Nyt erotin Onyxin jo kunnolla.

Se pakeni henkensä edestä, mustakärkiset korvat luimussa päätä vasten. Se ponnisti kiveltä hurjaan ilmaloikkaan. Näkyi vain valkoinen välähdys syvenevän pimeyden keskellä, ja sitten tassut tapasivat taas maanpinnan ja pölläyttivät ilmaan tuhkaa sen kiriessä vauhtia.

»Jaksa vielä», minä kannustin hammasta puren. »Jaksa vielä. *Juokse.*»

Välimatka lyheni. Saavutimme Onyxia metri metriltä... mutta niin tekivät myös kalvajät. Naaliparan voimat olivat lopussa, näin sen selvästi. Kieli roikkui, lerpatti suusta kuin viiri. Silmänvalkuaiset vilkkuivat. Se oli kauhusta suunniltaan.

Panin vasta nyt merkille, että Carrion roikkui selkäpanssarissani. Ilman satulaa hänellä ei tietysti ollut muutakaan paikkaa, mistä pitää kiinni. Nielaisin ärtymykseni ja kannustin Billiä nojautumalla eteenpäin. Hevonen laukkasi yhä kovempaa. Askel oli varma ja määrätietoinen.

»Kohta saamme sen kiinni!» Carrion huusi.

Kiristelin hampaita niin, että leuka nakshti. »Pidä kiinni!»

Emme pystyisi pysähtymään. Kuolisimme, jos yrittäisimme sitä. Tartuin tiukemmin Billin harjaan ja rukoilin jo toisen kerran vajaan viikon sisällä apua jumalilta, joita vihasin.

Pelastakaa naali.

Pelastakaa Bill.

Pelastakaa naali.

Pelastakaa Bill.

Pyydän hartaasti...

Kalvajät pinkoivat suu valkoisessa vaahdossa. Niiden tolkuton ulvonta kaikui korvissani, kun välimatka kutistui kutistumistaan.

Pelastakaa naali.

Pelastakaa Bill.

Hirviöt olivat nyt aivan Onyxin kintereillä. Sen henki oli hiuskarvan varassa. Lauman kärjessä oleva kalvaja saastaisessa paidanrepaleessa syöksähti eteenpäin saalistaan tavoitellen. Bill hirnahti peloissaan ja kavahti takajaloilleen. Sen kaviot lipsuivat obsidiaanisoralla, kun se yritti hädissään kääntyä kauemmas lähestyvistä uhkasta. Kalvajen terävät raatelukynnet hipoivat jo valkeaa turkkia, kun pikku naali ponkaisi ilmaan...

Carrion sai napattua sen syliinsä.

...mutta horjahti alas Billin selästä, luisui taaksepäin lautasten yli maahan.

Voi luojat ja kaikki *vitun* marttyyrit! »*Ylös ja vähän äkkiä, Swift!*» minä karjaisin. Punapäinen prinssi oli jo nousemassa Onyx tiukassa otteessaan. Niin ketterästi kuin hän liikkui-kin, tajusin, ettei hän ehtisi pakoon. Käänsin Billin tiukassa kaaressa suoraan kohti kalvajia ja pudottauduin sen selästä.

»Nooh, kaveri. Ptruu. Odota tässä», minä rauhoittelin. Sitten vedin Nimerellen esiin ja tappaminen alkoi. Jumalmiekka tanssi ilmassa jättäen jälkeensä mustan savuvanan. Joka sivallus silpoi mädännyttä lihaa ja haperoa luuta kuin paperia.

»*Ase esiin!*» karjuin olkani yli.

Carrion oli päässyt jaloilleen ja piteli jumalmiekkansa Simonia valmiina. Onyx oli livahtanut hänen sylistään ja kyyristeli nyt Billin jaloissa, mikä ei yhtään auttanut hermostunutta hevosta. Bill pysytteli kuitenkin paikoillaan, vaikka nostelikin jalkojaan, korskui ja pyöritteli silmiään – peloissaan mutta silti tottelevaisena. Kalvajien pääjoukko oli juuri syöksymässä kimppuumme. »Sivalla päät irti», minä huusin. »Nyt et kuse tätä, Carrion!»

»Homma hanskassa!» Hän asettui viereeni ja otti hämmästyksekseni kelvollisen varoasennon. Jalkatyö oli kohdillaan.

Ainakin melkein. Ja kun hurjistunut lauma hetken päästä iski, hän ei kuollut välittömästi. *Ällistytävää.*

Hopea ja haltiateräs viuhuivat ilmassa niittäen kuolemaa. Minä lahtasin suurimman osan. Ne muutamat, jotka kiersivät minut ja ottivat kohteekseen Carrionin, kaatuivat myös. Monilla oli yhä pää harteillaan, joten ne yrittivät edelleen tappaa hänet, mutta ainakin hän oli saanut ne pysäytettyä. Takanamme Onyx vinkaisi kauhusta...

Seitsemän kalvajaa.

Kahdeksan...

Carrionin maahan iskemien kolmen joukkoon ilmestyi neljäs.

Vielä reilu kymmenen metriä erotti meidät seuraavasta kalvaja-aallosta. Otin Carrionia niskasta ja tönäisin hänet kohti Billiä. Meillä oli toistaiseksi ollut onnea, mutta se ei kestäisi ikuisesti. Kaappasin Onyxin kainaloon, hypähdin Billin selkään ja riuhtaisin Swiftin taakseni.

Edessämme sumun keskellä häämötti Ammontraíeth – kuin yhteen puristunut käsi, tornit rystysinään, se heristi nyrkkiä taivaalle. Ei niinkään palatsi, vaan *linnake*.

Tartuin Billin harjaan ja lähetin vielä viimeisen rukouksen jumalille ennen kuin laukkasimme pois tuulen nopeudella.

Helvetti oli herännyt ja kiristeli hampaitaan, kun pääsimme takaisin Rattaistoon. Ammontraíethin juurella levittäytyvän pienen kaupungin obsidiaanimuureilta meitä tuijotti niin jalo- kuin alaverisiäkin, julmat silmät paheksuntaa ja nälkää palaen. Bill asteli vastahakoisesti takaisin tilapäistallilleen, missä Lorreth seisoj odottamassa, kädet puuhkassa, otsa syvillä rypyillä. »Mitä jumalten tähden kuvittelet tekeväsi?

Lähdet huoneesta ja sanot palaavasi pian. Seuraavassa hetkessä näen sinun ratsastavan martomaalla suoraan kohti epäkuolleita!»

Carrion liukui ähkäisten Billin selästä.

»Ja siinä toinen hyväkäs! Oletko aivan järjiltäsi?» Lorreth ärähti. Hän silmäili salakuljettajaa kuin typeryys paistaisi tästä jo kauas.

»No mitä? Enhän minä muuta tehnyt kuin tapoin neljä kalvajaa ja pelastin Fisherin hengen.» Hän puhui tyypilliseen rempseään tapaansa, mutta nyt äänestä erottui häivähähdys todellista pelkoa. Läheltä piti -tilanne oli selvästi tehnyt tehtävänsä.

Minun tekisi mieli listiä hänet omin käsin. »Hyvä jos aiheutit edes vamman tai pari», äyskähdin. »Ja sinä päivänä, kun sinä pelastat minut taistelussa, vedän ylleni leningin ja pistän vittu tanssiksi.» Olisimme voineet molemmat kuolla, koska hänen oli pakko roikkua perässäni. Ja pudota hevosen selästä. Auta armias, jos hänelle olisi sattunut jotain. Saeris olisi ollut aivan raivona minulle.

Mutta...

Onyx vingahti.

Se vapisi rintaani vasten käpertyneenä, mustat nappisilmät yhä pelkoa tulvillaan. Sen turkki oli ryvettynyt. Oikean takajalan karvat olivat verestä takussa. Yritin tunnustella sitä, mutta se uikahti kivusta.

Haukkuisin Carrion Swiftin pystyyn joskus myöhemmin.

»Mennään», minä sanoin. »Paras palata sisälle ennen kuin nämä kusipäät päättävät iskeä hampaansa johonkuhun meistä.» Vilkaisin ystävääni. »Onko häntä näkynyt?» kysyin hiljaa.

Lorrethin sieraimet värähtivät ja leukaperät kiristyivät. »Ei. Olen etsinyt kaikkialta. Jos Foley on täällä, en käsitä, missä hän piileskelee.»

Harmi. Me tarvitsimme häntä. Nielaisin pettymykseni huokaisten. »Ei voi mitään. Jatka kuitenkin etsimistä. Vais-toni sanoo, ettei vielä kannata luovuttaa.»

»Kuka on Foley?» Carrion ihmetteli.

Lorreth avasi suunsa vastatakseen, mutta epäröi sitten ja vilkaisi minua.

Carrion Swiftiltä eivät kysymykset loppuisi, vaikka koko maailmankaikkeus romahtaisi. Mutta eiköhän minusta olisi tuntunut samalta hänen tilanteessaan. Nyökäytin päätäni ja käänsin katseeni pois, kun Lorreth vastasi.

»Foley oli ystävämme. Tai siis on edelleen. Yksi meistä. Menetimme hänet Ajunissa.»

Saerisin mukaan Lorreth oli laulanut Ajunin portista ja sen edustalla käymästämme taistelusta, mutta elohopea oli ominut laulun korvauksena siitä, että oli antanut Saerisin takoa vanhasta jumalmiekasta uuden, Lorrethin Avisiéthin. Carrion oli siitä saakka ollut utelias Ajunin portin tapahtumista. Lorreth oli kertoillut hänelle urotöistämme sillä aikaa, kun olimme hermostuneina odottaneet Saerisin heräämistä keskiyön suudelmasta. Hän oli kertonut ystävästä, jonka menetimme lohikäärmeelle, muttei kuitenkaan ollut paljastanut koko tarinaa.

»Jos kerran menetitte hänet Ajunissa, niin miten...» Carrion kurtisti kulmiaan, mutta sitten hänelle valkeni. »Ahaa. Te *menetitte* hänet. Mutta hän on yhä elossa. Jossain täälläkö?» hän kysyi katsellen mustan palatsin teräväsärmäisiä seiniä, jotka kohosivat korkealle yläpuolellemme.

»Niin», Lorreth vastasi. Käsittämätöntä, miten latautunut yksi pieni sana voikin olla. Hän karaisi kurkkuaan. »Revin koko paikan maan tasalle, jos muu ei auta, Fisher. Älä huoli. Hoidan asian. Menkää nyt sisään. Saeris näytti urheaa naamaa, kun lähdin, vaikka oli oikeasti aivan paniikissa. Minä voin kuivata ja kävelyttää Billin.» Puhuessaan hän jo silitteli

Billin hikistä kaulaa ja taputti sitä lapaan. Laskeuduin ratsailta varovasti, ettei jalkojeni tömähdys maahan satuttaisi Onyxia.

Hyppy oli pehmeä, mutta silti se vinkaisi. Luut tuntuivat selvästi turkin alta. Näin surukseni, että tassunpohjat olivat halkeilleet ja verillä.

»Sinun pitää kantaa sitä», sanoin Carrionille, kun me lähdimme kohti Rattaistoa.

»Mitä? En minä voi. Se ei pidä minusta yhtään.»

Vetäisin Nimerellen esiin ja kiepautin sen ilmassa Carrionin eteen. »Kannatko mieluummin tätä?» kysyin. »Tarvitset molemmat jumalmiekat, jos kuvittelet pystyväsi raivaamaan meille tien Rattaiston halki palatsiin.»

Hän kalpeni miekkaa katsoessaan. Toisen soturin jumalmiekan koskemisesta voisi parhaassa tapauksessa selvitä vain vakavilla palovammoilla. Pahimmillaan siinä menettäisi kätensä. Tai henkensä.

»Jos sittenkin otan sen naalin», hän sanoi vilkuillen Nimerelleä varuillaan.

Vei harmillisen kauan päästä Saerisin huoneeseen. Reittiämme olisi voinut seurata kulmahampaiden perusteella, sillä niitä ropisi ensin mukulakivikaduille ja sitten palatsin kiillotetuille lattioille sitä mukaa, kun kiipesimme kerros kerrokselta ylemmäs. Kun vihdoin olimme turvassa Saerisin huoneen suljetun oven takana, olin jo mennyt sekaisin laskuissa, montako vampyyriä olin tappanut, Carrionin vaatteet olivat mustilla veriroiskeilla ja Onyx oli mennyt uupumuksesta tainnoksiin.

Saeris oli ovella vastassa, kauniit, kalpeat kasvot kyynelissä. Hänellä oli yllään lämmin musta aamutakki, jonka taskuissa oli taidokasta kultakirjontaa. Hän järkyttyi nähdessään Onyxin. »Voi luojat. Onko se kunnossa?» hän kuiskasi kuin arkailisi kysyä, koska pelkäsi vastausta.

ELOHOPEAN
RIPUNOIVA
JATKO-OSA!

Elohopea sitoi heidän
kohtalonsa yhteen.
Nyt heidän on kuljettava
läpi tulen ja tulikiven.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51797-0

Alkuperäiskansi Will Staehle © 2025 Hachette Book Group, Inc.

Taustakuva: Shutterstock